

การพัฒนาแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษา
ของรัฐ : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
A Development of Model to Enhance Public Consciousness for
Students in Public University: Srinakharinwirot University

ภัทรภร สีทองดี*

Nuch_naa@windowslive.com

จร สุนทรายุทธ**

สมุทร ชำนาญ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเพื่อประเมินรูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐกรณีศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒซึ่งเป็นวิธีการวิจัยแบบผสมผสาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตในสถาบันอุดมศึกษา จำนวน 1,141 คน เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งเป็นผู้ใช้รูปแบบ 10 คน ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นอาจารย์ ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง และผู้ชำนาญการ จำนวน 8 คน และประเมินจากผู้ประเมินจำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและมีความเชื่อมั่น .96 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบประเมิน

ผลการวิจัยพบว่า 1.รูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐใน 11 ด้าน คือ 1) ด้านการมีส่วนร่วม 2) ด้านการติดต่อสื่อสาร 3) ด้านการวิเคราะห์ วิพากษ์และวิจารณ์ 4) ด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง 5) ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม 6) ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา 7) ด้านความรักความสามัคคี 8) ด้านค่านิยม 9) ด้านจริยธรรม 10) ด้านมุ่งอนาคตควรพัฒนาโดยการฝึกงาน 11) ด้านเอกลักษณ์แห่งตน มีการพัฒนาด้วย 8 แนวทาง ได้แก่ การทำงานเป็นทีม การฝึกพูด การได้วาที การอาสาสมัคร การฝึกงาน การปลูกฝัง การอบรม และการยกย่อง 2. ผู้ประเมินส่วนใหญ่มีความเห็นพ้องต้องกันในระดับมากที่สุดมี 6 แนวทาง ได้แก่ การทำงานเป็นทีม การอาสาสมัคร การฝึกงาน การปลูกฝัง การอบรม และการยกย่อง ส่วนการได้วาที และการฝึกพูดมีความเห็นพ้องต้องกันในระดับมาก

คำสำคัญ:การสร้างเสริมจิตสาธารณะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

*นิสิตระดับดุขุฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

**รองศาสตราจารย์ ดร.ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

***อาจารย์ ดร. ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Abstract

The purposes of this dissertation were to develop a model for enhancing public consciousness and to assess the model for enhancing public consciousness of students in higher public university : a case of Srinakharinwirot University. It was a mix method research, quantitative – qualitative research method, through documentary analysis, questionnaire in-depth interview and focus group discussion. The sample and informants included 1,141 students, 10 Srinakharinwirot University students, 8 experts of lectures and administrations and 10 experienced scholars related. The instruments used for collecting the data were the questionnaire with the reliability of .96, in-depth interview form, and model assessment form.

The research findings were as follows : 1. the model developed to enhance consciousness of students in state higher education institutions consisted of 8 guidelines, namely Teamwork, speech training, debating, volunteering, on the job training, implanting, training and admiring. 2.The model assessed by assessors to enhance consciousness of students in higher public university with the consensus at the highest level included six guidelines: Teamwork, volunteering, on the job training, implanting, training and admiring, while speech training and debating were at the high level of consensus.

Keywords: Enhancing for public consciousness, Srinakharinwirot University

บทนำ

นับแต่เริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ที่ผลักดันระบบเศรษฐกิจไทยเข้าสู่กระแสทุนนิยม มีผลให้วิถีชีวิตคนไทยต้องเผชิญกับการแข่งขันมากขึ้น รับผิดชอบต่อผลความคิดจากสังคมตะวันตก เข้าครอบงำสังคมไทย เยาวชนไทยจนกลายเป็นสังคมบริโภคนิยม การให้คุณค่าต่อทรัพย์สิน วัตถุมากกว่าคุณค่าทางจิตใจ บทบาทของครอบครัวที่มีเวลาเลี้ยงดูบุตรหลานอย่างใกล้ชิดกลายเป็นครอบครัวที่เร่งรีบ ไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานให้ความสำคัญเรื่องเงินทองและวัตถุ (สนิท สัตโยภาส, 2554, หน้า 1)

แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545 - 2559) เป็นแผนบูรณาการแบบองค์รวมซึ่งกระบวนการบูรณาการของชีวิตเป็นองค์รวมของการศึกษา ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมและธรรมชาติ อย่างมีสมดุล พึงพาอาศัย

สนับสนุนซึ่งกันและกัน พัฒนาชีวิตให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุขทั้งกายและจิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม พัฒนาสังคมให้มีคุณภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545, หน้า 9) สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 6 ระบุว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข”

คุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ทั้งในฐานะพลเมืองและพลโลก ตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ มาตรฐานที่ 1 กล่าวว่า การศึกษาต้องพัฒนาคนไทยทุกคนให้เป็น “คนเก่ง คนดี และมีความสุข” ตามตัวบ่งชี้ที่ 5 คือ มีคุณธรรม จิตสาธารณะ และจิตสำนึกในความ

เป็นพลเมืองไทยและพลโลก คนไทยดำเนินชีวิตโดยกายสุจริต วาจาสุจริต และมโนสุจริต มีความรับผิดชอบทางศีลธรรมและสังคม มีจิตสำนึก ในเกียรติภูมิของความเป็นคนไทย มีความภาคภูมิใจในชนชาติไทย รักแผ่นดินไทย และปฏิบัติตนตามระบอบประชาธิปไตย เป็นสมาชิกที่ดี เป็นอาสาสมัคร เพื่อชุมชนและสังคมในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2548, หน้า 3)

ส่วนสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ได้กำหนดมาตรฐานการศึกษาและตัวบ่งชี้เพื่อการประเมินคุณภาพภายนอกมาตรฐานที่ 1 ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ประกอบด้วย 6 ตัวบ่งชี้ คือ 1) ผู้เรียนมีวินัย มีความรับผิดชอบ 2) ผู้เรียนมีความซื่อสัตย์สุจริต 3) ผู้เรียนมีความกตัญญูกตเวที 4) ผู้เรียนมีความเมตตา กรุณาโอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และไม่เห็นแก่ตัว 5) ผู้เรียนมีความประหยัดและใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า และ 6) ผู้เรียนปฏิบัติตนเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), 2549, หน้า 11)

จิตสาธารณะเป็นลักษณะสำคัญของการเป็นพลเมืองดีของประเทศ เพราะบุคคลที่มีจิตสาธารณะจะเป็นผู้ที่ตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะต้องดูแลรักษาทรัพย์สินสมบัติส่วนรวมของสังคมและตระหนักในสิทธิของตนเองไม่ล่วงล้ำสิทธิของผู้อื่น ในภาวะวิกฤติสังคมไทยในปัจจุบันที่คนส่วนใหญ่มักดิ้นรนต่อสู้เพื่อตนเอง ไม่สนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับส่วนรวม ดังนั้นจึงถึงเวลาแล้วที่ทุกคนจะต้องร่วมมือในการปลูกฝังจิตสาธารณะให้เกิดขึ้นกับบุคคล ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร (2547, หน้า 16) และ อริยา คูหา และคณะ (2554, หน้า 81) คนไทยในอนาคตควรมีจิตสาธารณะ ดังนี้ 1. สภาพการแข่งขันที่รุนแรงในสังคมโลก ทำให้ผู้คนต่างมุ่งกอบโกยผลประโยชน์อย่างเห็นแก่ตัว ไม่สนใจความเดือดร้อนของคนอื่น 2. กระแสโลกเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การทำลาย

สิ่งแวดล้อม การเกิดภาวะเรือนกระจก การตัดไม้ทำลายป่า การใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง จนเกิดปัญหาวิกฤตทางธรรมชาติ นำไปสู่กระแสการเรียกร้องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 3. วิกฤตทางคุณธรรม จริยธรรม ปัญหาสังคมทวีความรุนแรงมากขึ้น ได้แก่ปัญหายาเสพติด อาชญากรรม การลักขโมย การคอร์รัปชัน การขาดจรรยาบรรณในวิชาชีพ มีปัญหามากมายรอการช่วยเหลือและแก้ไขอย่างเร่งด่วน 4. สังคมชนชนวิถี กระแสการรวมกลุ่มของประชาสังคม เข้ามามีบทบาทในการเรียกร้อง การดูแล การตรวจสอบ รวมถึงการเข้ามาพัฒนาชุมชนและส่วนรวมมากขึ้น จำเป็นต้องมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม เพื่อประโยชน์และพัฒนาประเทศมิใช่แสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเอง (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2546)

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เป็นองค์กรหลักหนึ่งในห้าองค์กรหลักของกระทรวงศึกษาธิการ มีคณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) ทำหน้าที่ในการดูแลและรับผิดชอบการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยกำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ว่า คุณภาพของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิและสาขาวิชาต่างๆ ต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่คณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนดและต้องครอบคลุมอย่างน้อย 5 ด้าน คือ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดและส่งเสริมการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยแบ่งส่วนงาน ดังนี้สำนักอำนวยการ สำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร สำนักประสานและส่งเสริมกิจการอุดมศึกษา สำนักนโยบายและแผนการอุดมศึกษา สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา สำนักบริหารงานวิทยาลัยชุมชนสำนักนิติการ สำนักติดตามและประเมินผล กลุ่ม

พัฒนาระบบบริหาร หน่วยตรวจสอบภายใน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2546, หน้า 2)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าปัญหาต่าง ๆ ในสังคม การเตรียมและฝึกนิสิตในระดับอุดมศึกษาให้สามารถมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือแก้ปัญหาได้นั้นจะต้องแนวทางหรือรูปแบบการพัฒนาหรือสร้างเสริมอย่างมีทิศทาง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาการพัฒนาหรือสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ด้วยเทคนิคการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed method research) ซึ่งส่งผลในการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ เพื่อให้ข้อมูลหรือผลจากการวิจัยสามารถใช้เป็นประโยชน์สำหรับเป็นแนวทางในการพัฒนานิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ การศึกษาต้องพัฒนาคนไทยทุกคนให้มีคุณธรรม มีจิตสาธารณะ และจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ที่มีคุณภาพรองรับกับการเปลี่ยนแปลงของโลก ตลอดจนการออกไปอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ
2. เพื่อประเมินรูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

วิธีดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 การศึกษาความมีจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเป็นการวิจัยนำร่องในระยะเริ่มต้นโดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาความมีจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

ระยะที่ 2 การศึกษารูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ นำผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสอบถามความมีจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

8 คน เพื่อหารูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

ระยะที่ 3 การพัฒนารูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐดำเนินการดังนี้ขั้นที่ 1 การเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักขั้นที่ 2 การเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นที่ 3 การพัฒนารูปแบบ

ระยะที่ 4 การประเมินรูปแบบขั้นที่ 1 การเลือกกลุ่มผู้ประเมินขั้นที่ 2 การเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นที่ 3 การนำเสนอรูปแบบ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 18,059 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 1 นิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 กลุ่มที่ 1 ได้จากจำนวนนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้งหมด จำนวน 18,059 คน ทำการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 1,141 คน ได้มาโดยการประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา กลุ่มที่ 2 ได้จากคณะกรรมการนิสิต จำนวน 10 คน กลุ่มที่ 3 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 คน เป็น กลุ่มผู้ใช้บัณฑิต อาจารย์ผู้สอน ผู้บริหารระดับมหาวิทยาลัย และผู้เชี่ยวชาญกลุ่มที่ 4 กลุ่มผู้ประเมิน จำนวน 10 คน เป็นกลุ่มผู้ใช้บัณฑิต กลุ่มอาจารย์ กลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์ด้านจิตสาธารณะ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามนิสิตเป็นแบบสอบถามแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ
2. แบบสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง
3. แบบประเมินรูปแบบการสร้างเสริมความมีจิตสาธารณะของนิสิต

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีจิตสาธารณะของนิสิตโดยรวมจำแนกเป็นกลุ่มสาขาวิชา

ควมมีจิตสาธารณะของนิสิต	กลุ่มสาขาวิชา วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี (n = 346)		กลุ่มสาขาวิชา วิทยาศาสตร์ สุขภาพ (n = 365)		กลุ่มสาขาวิชา มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ (n = 430)		รวม (n = 1,141)		แปลผล
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
	1. ด้านการมีส่วนร่วม เพื่อช่วยเหลือสังคม	3.99	0.58	3.93	0.59	3.92	0.61	3.94	
2. ด้านการติดต่อสื่อสาร เพื่อทำกิจกรรมช่วยเหลือสังคม	4.07	0.67	4.03	0.65	4.04	0.65	4.05	0.65	มาก
3. ด้านการวิเคราะห์ วิพากษ์และวิจารณ์ เกี่ยวกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และบ้านเมือง	3.75	0.77	3.68	0.75	3.69	0.76	3.71	0.76	มาก
4. ด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง	3.98	0.59	4.00	0.56	4.00	0.57	4.00	0.57	มาก
5. ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม	4.07	0.50	4.06	0.51	4.07	0.53	4.07	0.51	มาก
6. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหาทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง	3.61	0.70	3.61	0.72	3.64	0.73	3.62	0.71	มาก
7. ด้านความรักและความสามัคคี เพื่อช่วยเหลือกิจกรรมในสังคม	4.35	0.61	4.30	0.64	4.31	0.65	4.32	0.64	มาก
8. ด้านค่านิยม ต่อควมมีระเบียบวินัยที่เป็นข้อปฏิบัติของสถาบัน	4.28	0.54	4.23	0.52	4.19	0.54	4.23	0.53	มาก
9. ด้านจริยธรรม ในการเป็นนิสิตของสถาบัน	4.21	0.64	4.20	0.66	4.16	0.68	4.19	0.66	มาก
10. ด้านมุ่งอนาคต	3.85	0.68	3.87	0.71	3.91	0.73	3.88	0.71	มาก
11. ด้านเอกลักษณ์แห่งตน ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหา	4.26	0.44	4.23	0.47	4.23	0.48	4.24	0.46	มาก
รวมทั้งหมด	4.05	0.41	4.02	0.44	4.02	0.46	4.03	0.44	มาก

จากตารางที่ 1 ผลสรุปโดยรวมพบว่า ภาพรวมของนิสิตใน 3 กลุ่มสาขาวิชา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนควมมีจิตสาธารณะ อยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ย 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.44

สรุปผลการวิจัย

ผลสรุปควมมีจิตสาธารณะโดยรวมพบว่า ภาพรวมของนิสิตใน 3 กลุ่มสาขาวิชาได้แก่กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

และสุขภาพ และกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนควมมีจิตสาธารณะ อยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ย 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.44

1. ได้รูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของ นิสิตโดยแบ่งเป็น 11 ด้าน คือ 2.1 ด้านการมีส่วนร่วม ควรพัฒนาโดยการทำงานเป็นทีม 2.2 ด้านการติดต่อสื่อสาร ควรพัฒนาโดยการฝึกพูด 2.3 ด้านการวิเคราะห์ วิพากษ์ และวิจารณ์ควรพัฒนาโดยการโต้เถียง 2.4 ด้านการเห็นคุณค่าในตนเองควรพัฒนาโดยการอาสาสมัคร 2.5 ด้านความรับผิดชอบต่อการพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมควรพัฒนาการอาสาสมัคร 2.6 ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา ควรพัฒนาโดยการฝึกงาน 2.7 ด้านความรักความสามัคคี ควรพัฒนาโดยการปลูกฝัง 2.8 ด้านค่านิยม ควรพัฒนาโดยการปลูกฝัง 2.9 ด้านจริยธรรม ควรพัฒนาโดยการอบรม 2.10 ด้านมุ่งอนาคตควรพัฒนาโดยการฝึกงาน 2.11 ด้านเอกลักษณ์แห่งตน ควรพัฒนาโดยการยกย่อง

2. ผลประเมิน พบว่าผู้ประเมินส่วนใหญ่มีความเห็นพ้องต้องกันในระดับมากที่สุดมี 6 แนวทาง ได้แก่ การทำงานเป็นทีม การอาสาสมัคร การฝึกงาน การปลูกฝัง การอบรม และการยกย่อง ส่วนการโต้เถียง และการฝึกพูดมีความเห็นพ้องต้องกันในระดับมาก

อภิปรายผล

ได้รูปแบบการสร้างเสริมจิตสาธารณะของ นิสิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่สามารถนำไปใช้ได้ ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่มีบริบทใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เนื่องมาจาก

1. ด้านการมีส่วนร่วม เพื่อช่วยเหลือสังคมด้วยการทำงานเป็นทีม สอดคล้องกับเรื่องวิทย์ เกษสุวรรณ (2556, หน้า 182) กล่าวว่า การทำงานเป็นทีม หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมาทำงานร่วมกัน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ และปฏิบัติงานต่างก็เกิดความพอใจในการทำงาน ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพขององค์การ ทำให้วัตถุประสงค์รวมของ องค์การประสบความสำเร็จสูงสุด โดยสมาชิกในทีม และเพื่อนร่วมงานมีความพอใจในงานที่กระทำ และ

สอดคล้องกับ ชีระเดช รุ่งมงคล (2555, หน้า 8) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการทำงานเป็นทีม เพื่อร่วมมือกัน ปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ เพื่อให้เกิดความสามัคคี เป็นพลังที่จะทำงานเพื่อผลประโยชน์ต่อหน่วยงานเพื่อ สร้างความรู้ที่ดี มีความไว้วางใจ เชื่อใจ ช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นในหน่วยงาน เพื่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผลงาน และเพื่อ สร้างมาตรฐานของการทำงานร่วมกัน สอดคล้องกับ เดชา ศิลาจรรยาคุณ (2551, หน้า 69) พบว่า ผลการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษากลุ่มส่งเสริมการจัดการศึกษา บุคลากรมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและวิธีการทำงานเป็นไปในทางพัฒนา สามารถพัฒนางานตามกรอบภารกิจที่วางไว้ คือ ด้านความเข้าใจบทบาท อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ด้านการสื่อสารและความสัมพันธ์ภายในทีมงาน ด้านการมีส่วนร่วมในการ แก้ปัญหาและการตัดสินใจและด้านภาวะความเป็นผู้นำ สอดคล้องกับ ลัลลธริมา เกื้อสกุล (2547) กล่าวว่ายุทธศาสตร์ที่กองทัพบกใช้เพื่อสร้างจิตสาธารณะเรื่องสิทธิมนุษยชน ด้านสิ่งแวดล้อมสามารถนำมาใช้ได้จริงและกลยุทธ์หลัก คือ การให้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงสอดคล้องกับธนวัฒน์ ภมรพรอนันต์ (2551, หน้า 37) พบว่า หากความสัมพันธ์ภายในทีมมีความสัมพันธ์สูงมีการสื่อสารเป็นระบบเปิดและชัดเจน มีวิสัยทัศน์ในอนาคตร่วมกัน จะทำให้องค์กรมีความเหมาะสมและเกิดการแบ่งปันผลประโยชน์ สอดคล้องกับตรุณี สังข์พันธ์ (2556, หน้า 66) กล่าวว่า การทำงานเป็นทีมจะทำให้การทำงานเกิด ประสิทธิภาพสูงสุดและการทำงานเป็นทีมจะทำให้การทำงานเกิดประสิทธิภาพสูงสุด และการทำงานเป็นทีม ในโรงเรียนช่วยเพิ่มแรงจูงใจ ความกระตือรือร้น ความสามัคคี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกลุ่ม ซึ่งจะทำให้การ ปฏิบัติงานในโรงเรียนประสบผลสำเร็จการทำงานเป็นทีม ซึ่งประกอบด้วย การกำหนดบทบาทต่างๆ ที่สมดุล การ กำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและสอดคล้องกับเป้าหมาย การเปิดเผยและการเผชิญหน้า การสนับสนุนและไว้วางใจ

กัน ความร่วมมือและความขัดแย้ง กระบวนการทำงาน ที่ถูกต้องเหมาะสมภาวะผู้นำที่เหมาะสม การตรวจสอบ ทบทวนการทำงานอย่างสม่ำเสมอ การพัฒนาตนเอง ส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกลุ่ม

2. ด้านการติดต่อสื่อสาร เพื่อทำกิจกรรม ช่วยเหลือสังคมด้วยการฝึกพูด สอดคล้องกับอาชีพ ของจิตต์เมตต์ (2558, หน้า 16 อ้างอิงจาก Dale Caregie, 1956) กล่าวว่า หนทางที่จะนำพาความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความกระตือรือร้นในการพูด ต้องอาศัยการฝึกหัด อยู่เสมอ จะช่วยให้กลายเป็นคนพูดคล่องและพูดเก่ง และ สอดคล้องกับพิมพ์พารณณ์ บุญประเสริฐ (2558, หน้า 9) กล่าวว่า การพูด เป็นวิธีการสื่อสารที่สะดวกรวดเร็ว และเป็นวิธีที่ง่ายเมื่อต้องการทำความรู้จักสร้างความสนิทสนม กับคน สร้างมิตร ซึ่งความสัมพันธ์ที่ดีย่อมก่อให้เกิด ความเข้าใจ ความเอาใจใส่ ความช่วยเหลือเกื้อกูลและ เกิดความอบอุ่นใจ สอดคล้องกับดร.ณิ สัมพันธ์ (2556, หน้า 66) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสารที่ดีจะส่งผลให้การ จัดการศึกษาในโรงเรียนนานาชาติและคุณภาพผู้เรียน เกิดประสิทธิภาพสูงสุดบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และการฝึกงานสายยนต์ พานิช (2548, หน้า 27) กล่าวว่า การฝึกงานให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น เพื่อลดการ ผิดพลาดให้น้อยลง หรือให้ถูกต้องทั้งหมด เพื่อลดการ สูญเสียวัตถุดิบให้น้อยลงหรือประหยัดให้มากขึ้น

3. ด้านการวิเคราะห์ วิพากษ์และวิจารณ์ เกี่ยวกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและบ้านเมืองด้วยการ โต้ว่าที่ สอดคล้องกับพิมพ์พารณณ์ บุญประเสริฐ (2558, หน้า 57) กล่าวว่า การโต้ว่าที่ หมายถึง การพูดโต้แย้ง กันระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย ในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ซึ่งเป็นกรณีโต้แย้งกันในสังคมหรือเป็นประเด็นที่อยู่ใน ความสนใจ มีผลกระทบทางสังคม สอดคล้องกับ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2555, หน้า 72) กล่าวว่า การพัฒนา กระบวนการคิดวิเคราะห์ทำให้เป็นผู้มีคุณลักษณะของผู้ที่ อยู่ในสังคมสมัยใหม่ได้อย่างดี เช่น การเป็นผู้มีใจกว้าง คือ ตัดสินใจด้วยการมีข้อมูลประกอบเพียงพอ มีความไวต่อ

ความรู้สึกของผู้อื่น เข้าใจผู้อื่น เปลี่ยนความคิดเห็นที่ตน มีอยู่ได้ถ้ามีข้อมูลที่มีเหตุผลมากกว่า การกระตือรือร้นใน การค้นหาข้อมูลและความรู้ เป็นผู้ที่มีเหตุผลมีวิจารณ์ญาณ ในการคัดเลือกอย่างมากพอไม่คิดหรือทำตามคนอื่นโดย ไม่ได้กลั่นกรองก่อน

4. ด้านการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยการ อาสาสมัคร สอดคล้องกับอนุ เจริญวงศ์ระยับ (2552, หน้า) กล่าวว่า การรับรู้คุณค่าขององค์กร การให้ความสำคัญ ส่วนตัว และการให้ความสำคัญกับอาสาสมัครคน อื่นมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการทำกิจกรรมอาสาสมัครใน องค์กร สอดคล้องกับธิดาชนก วงศ์พิทักษ์ (2556, หน้า 27) กล่าวว่าบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองจะสามารถ แสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เป็นจิตอาสาได้มากกว่าผู้ที่ไม่ เห็นคุณค่าในตนเอง เนื่องจากผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเอง นั้นจะเชื่อมั่นในความคิดว่าตนเองมีคุณค่า และความ สามารถเลือกวิธีการตัดสินใจที่ถูกต้องในการเลือกที่จะ ปฏิบัติตนเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าส่วนตน สอดคล้องกับอนุ เจริญวงศ์ระยับ (2552, หน้า 20) กล่าว ว่า การอาสาสมัคร หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรม หรือการทำกิจกรรมที่มุ่งบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวมโดย สมัยใจ โดยการทำการกิจกรรมมีการวางแผนในการปฏิบัติไว้ ก่อนล่วงหน้าภายใต้การจัดการขององค์กร

5. ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการอาสา สมัคร สอดคล้องกับอนุ เจริญวงศ์ระยับ (2552, หน้า 20) กล่าวว่า การอาสาสมัคร หมายถึง การที่บุคคลแสดง พฤติกรรมหรือการทำกิจกรรมที่มุ่งบำเพ็ญประโยชน์ต่อ ส่วนรวมโดยสมัยใจ โดยการทำการกิจกรรมมีการวางแผนใน การปฏิบัติไว้ก่อนล่วงหน้าภายใต้การจัดการขององค์กร มีความต่อเนื่อง และประเภทของกิจกรรมมีความ หลากหลายขึ้นอยู่กับความสนใจและความถนัดของบุคคล

6. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหาทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ด้วยการฝึกงาน สอดคล้องกับ นพดล ทาแดง (2550, หน้า 16) กล่าวว่า การฝึกงาน เป็นการให้นักศึกษาได้เรียนรู้ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

และปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อเสริมสร้างให้นักศึกษามีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัยต่อตนเองและส่วนรวม นักศึกษาได้ฝึกทักษะในงานอาชีพ และเตรียมความพร้อมสำหรับให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรง สอดคล้องกับบททบทวน ทาแดง (2550, หน้า 16) กล่าวว่า การฝึกงานเป็นการให้นักศึกษาได้เรียนรู้การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น

7. ด้านความรักและความสามัคคีด้วยการปลูกฝัง สอดคล้องกับเรื่องวิทย์ เกษสุวรรณ (2556, หน้า 65) กล่าวว่า การปลูกฝังความเป็นมิตรและความรักใคร่ทำให้เกิดคุณลักษณะของผู้นำที่ดีสอดคล้องกับรัชชชัย เพ็ญสุริยะ (2557, หน้า 23) กล่าวว่าพฤติกรรมที่แสดงถึงความสามัคคีนั้น ได้แก่ การทำกิจกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลที่เห็นประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว และเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่มด้วยความเต็มใจ มีความรักใคร่ กลมเกลียว เห็นอกเห็นใจ รู้จักการเอาใจเขามาใส่ใจเรา ไม่ทะเลาะวิวาทแก่งแย่งชิงดีกัน ไม่มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก ประสานสามัคคีในหมู่คณะ ร่วมแสดงความคิดเห็นและเคารพในการตัดสินใจของคนส่วนใหญ่ สามารถปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นได้ร่วมมือกันทำงาน เพื่อความสำเร็จของหมู่คณะ รู้จักแบ่งงานแบ่งหน้าที่ให้สมาชิกทำตามความสามารถโดยช่วยเหลือเกื้อกูลกัน พฤติกรรมความสามัคคีสามารถปลูกฝังและส่งเสริมในหมู่คณะให้มีมากขึ้น

8. ด้านค่านิยม เพื่อช่วยเหลือกิจกรรมในสังคมด้วยการปลูกฝัง สอดคล้องกับนิตินิพล ภูตะโชติ (2556, หน้า 98) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นปัจจัยสำคัญที่มนุษย์เห็นว่ามีความสำคัญ มีประโยชน์ ถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนในสังคมมาจากการปลูกฝังของสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชน และบุคคลที่มีชื่อเสียง สอดคล้องกับชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552) กล่าวว่า การปลูกฝังจิตสำนึกสามารถนำมาเสริมสร้างจิตสำนึกด้วยการรับรู้ การตอบสนอง การเห็นคุณค่า การจัดระบบคุณค่า และการพัฒนาเป็นลักษณะนิสัย

และการอบรมสอดคล้อกับธนิตา ทองมีเหลือ (2550) พบว่า การอบรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตสำนึกของนิสิต

9. ด้านจริยธรรมในการเป็นนิสิตของสถาบัน ด้วยการอบรม สอดคล้องกับ ชาญชัย อาจินสมัจจาร (2551, หน้า 90) กล่าวว่า อำนาจของข้อบัญญัติส่วนตัวทางจริยธรรมในการควบคุมความประพฤติของเอกบุคลิกต่อความต้องการที่ขัดแย้งอย่างแรงกล้า ความรับผิดชอบไม่ใช่ตัดสินโดยข้อบังคับใดๆ ข้อบังคับเหล่านี้มีประสิทธิผลไม่ใช่เพราะการลงโทษทางภายนอก แต่เป็นความรู้สึกของหน้าที่ทางจริยธรรมในหมู่สมาชิกขององค์การ และความรู้สึกที่ปวดร้าวของหน้าที่ทางจริยธรรม สอดคล้องกับนรินทร์ จุลทรัพย์ (2551, หน้า 8) กล่าวว่า การอบรมเป็นการเสริมสร้างให้บุคลากรมีเจตคติที่ดีต่อองค์การ และมีความผูกพัน จงรักภักดีต่อองค์การ และ สอดคล้องกับงานวิจัยของสมใจ พรหมสารี (2553, หน้า 23) กล่าวว่า การฝึกอบรมเป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติ พฤติกรรม เพื่อเตรียมบุคลากรให้มีความพร้อมใน การปฏิบัติงานเฉพาะอย่างซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาตนเอง สอดคล้องกับลลธิธรรมา เกื้อสกุล (2547) กล่าวว่า การฝึกอบรมเพื่อสร้างจิตสำนึกสามารถนำมาใช้ได้จริง โดยใช้กลยุทธ์ในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การพูดแบบทหาร การใช้เหตุผล การให้รางวัลและการสั่งสอน สอดคล้องกับ กมลวรรณ คารมปราชญ์คล้ายแก้ว (2557) พบว่า การถ่ายทอดทางสังคมจากครอบครัวการสนับสนุนทางสังคมจากครูบาอาจารย์ เหตุผลเชิงจริยธรรมลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันอธิบายเจตคติต่อพฤติกรรมจริยธรรมในการเรียนได้ สอดคล้องกับ ทรงชัย ทองปานและคณะ (2556) กล่าวว่า รูปแบบและกระบวนการเสริมสร้างศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาของต่างประเทศและประเทศไทยมีทั้งส่วนที่เหมือนและต่างกันคือ มีการให้ความรู้ผ่านทางการอบรมเป็นหลัก

10. ด้านมุ่งอนาคตด้วยการฝึกงาน สอดคล้องกับสายัณห์ พาณิช (2548, หน้า 27) กล่าวว่า การฝึกงานให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น เพื่อลดการผิดพลาดให้น้อยลง หรือให้ถูกต้องทั้งหมด เพื่อลดการสูญเสียวัตถุดิบให้น้อยลงหรือประหยัดให้มากขึ้น ผู้รับการฝึกจะนำไปใช้ในอนาคต หรือไปช่วยงานจากงานหนึ่งไปสู่อีกงานหนึ่ง สอดคล้องกับสายัณห์ พาณิช (2548, หน้า 27) กล่าวว่า การฝึกงานให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น เพื่อลดการผิดพลาดให้น้อยลง หรือให้ถูกต้องทั้งหมดเพื่อลดการสูญเสียวัตถุดิบให้น้อยลงหรือประหยัดให้มากขึ้น

11. ด้านเอกลักษณ์แห่งตน ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหา ด้วยรูปแบบการยกย่อง สอดคล้องกับ ชาญชัย อาจิมสมาจาร (2551, หน้า 128) กล่าวว่า ความต้องการมีชื่อเสียงและได้รับการยกย่อง เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เมื่อได้รับการตอบสนองในความต้องการเป็นส่วนหนึ่งและได้รับการยอมรับแล้ว เขาก็มีความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่นซึ่งเน้นลักษณะทางบวกของมนุษย์และความสามารถเพื่อความเจริญเติบโตและผลสัมฤทธิ์ สอดคล้องกับสุธาสิณี อาภาศิริกุล (2556, หน้า 14) กล่าวว่า เอกลักษณ์ของบุคคล การยอมรับนับถือในตนเอง และสมรรถภาพทางสังคมของคนเราล้วนแล้วแต่ได้รับการกล่อมเกลาหรือหล่อหลอมจากสังคมทั้งสิ้น สอดคล้องกับกัลปียกร วรกุลสถฐานีย์ (2551) พบว่าการปลูกฝังของครอบครัวด้านจิตสาธารณะมีความสำคัญที่สุด สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2552) กล่าวว่า นิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรีถือเป็นเยาวชนที่กำลังจะเข้าสู่วัยทำงานอันเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นควรได้รับการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพของสังคมตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 ได้ระบุไว้ว่าบัณฑิตควรมีคุณธรรม จริยธรรมอันประกอบด้วย ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ สุจริต เสียสละ เป็นแบบอย่างผู้อื่น และเข้าใจโลก

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้บริหารในสถาบันของรัฐควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการกำหนดนโยบายในการสนับสนุนด้านการจัดการศึกษาและด้านกิจกรรมพัฒนานิสิตที่มุ่งสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตโดยปรับตามบริบทของแต่ละสถาบัน ซึ่งจากผลวิจัยพบว่า ในภาพรวมด้านความรักและความสามัคคี เพื่อช่วยเหลือกิจกรรมในสังคมด้านเอกลักษณ์แห่งตนที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหา ด้านค่านิยม ต่อความมีระเบียบวินัยที่เป็นข้อปฏิบัติของสถาบัน ด้านจริยธรรมในการ เป็นนิสิตของสถาบัน ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการติดต่อสื่อสาร เพื่อทำกิจกรรมช่วยเหลือสังคมด้านการเห็นคุณค่าในตนเองด้านมุ่งอนาคต ด้านการวิเคราะห์ วิพากษ์และวิจารณ์ เกี่ยวกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและบ้านเมือง ด้านความสามารถในการแก้ปัญหาทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง มีค่าเฉลี่ย 3.62 - 4.32 สำหรับข้อที่มีคะแนนความมีจิตสาธารณะของนิสิตปานกลาง คือ ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม 1) ความสามารถแก้ปัญหาสังคมได้ มีค่าเฉลี่ย 3.50 และด้านความสามารถในการแก้ปัญหา ทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง 2) ความสามารถในการผลักดัน มีค่าเฉลี่ย 3.47 ตามลำดับ

2. ควรพัฒนาให้นิสิตเป็นผู้มีจิตสาธารณะควรพัฒนาการสร้างเสริมจิตสาธารณะของนิสิตในด้านต่างๆ 11 ด้าน คือ ด้านการมีส่วนร่วม ด้านการติดต่อสื่อสาร ด้านการวิเคราะห์ วิพากษ์และวิจารณ์ ด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา ด้านความรักความสามัคคี ด้านค่านิยม ด้านจริยธรรม ด้านมุ่งอนาคตและด้านเอกลักษณ์แห่งตน ด้วยแนวทางต่าง ๆ คือ การฝึกงาน การปลูกฝังการทำงานเป็นทีม การฝึกพูด การอาสาสมัคร การอบรม และการไต่สวน

เอกสารอ้างอิง

- กัลป์ยกร วรกุลสถฐานีย์. (2551). การรับรู้พฤติกรรมที่มีต่อจิตสำนึกสาธารณะและสื่อสารการตลาดที่มีประสิทธิผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวกับจิตสำนึกสาธารณะของเยาวชน. กรุงเทพฯ: คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กมลวรรณ คารมปราชญ์ คล้ายแก้ว. (2557). ปัจจัยทางด้านสถานการณ์ในครอบครัว สถาบันการศึกษา และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรมในการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา*, 6(1)160-175.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2546). ภาพอนาคตและคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). *สอนเด็กให้มีจิตสาธารณะ*. กรุงเทพฯ: บริษัท วี พรินท์.
- ชาญชัย อาจิมสมาจาร. (2551). *ทฤษฎีการบริหารตามแนวคิดของปราชญ์ตะวันตก Theories of Administration*. กรุงเทพฯ: ปัญญาชน.
- ดรุณี สังข์พันธ์. (2556). การศึกษาการทำงานเป็นทีมของบุคลากรในโรงเรียนนานาชาติ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เดชา ศิลาจตุรลักษณ์. (2551). การพัฒนาการทำงานเป็นทีมของบุคลากรทางการศึกษากลุ่มส่งเสริมการจัดการศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทรงชัย ทองปาน และคณะ. (2556). การพัฒนารูปแบบและกระบวนการสร้างเสริมศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา. *วารสารศิลปศาสตร์*, 13(1), 61-76.
- ธวัชชัย เพ็ญสุริยะ. (2557). การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธนวัฒน์ ภมรพรอนันต์. (2551). การศึกษาการทำงานเป็นทีม และการสร้างโมเดลการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาการทำงาน. ปริญญานิพนธ์ดุขภูมิบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธนิดา ทองมีเหลือ. (2550). ปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 13(1), 92.
- ธิดาชนก วงศ์พิทักษ์. (2556). ปัจจัยจิตสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมจิตอาสาของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีรเดช รุ่งมงคล. (2555). *การทำงานเป็นทีม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- นพดล ทาแดง. (2550). *ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการฝึกงานในสถานประกอบการตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพาณิชย์การ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาธุรกิจศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- นิติพล ภูตะโชติ. (2556). *พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- นิรันดร์ จุลทรัพย์. (2551). *กลุ่มสัมพันธ์สำหรับการฝึกอบรม (พิมพ์ครั้งที่ 5). สงขลา: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยทักษิณ.*
- พิมพ์พารณ บุญประเสริฐ. (2558). *วาทกรรม : ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอริยา 12.*
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2555). *หลักและเทคนิคการสอนระดับอุดมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ. (2556). *การสร้างทีมงาน. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.*
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร. (2547). *รูปแบบการพัฒนานักเรียนระดับประถมศึกษาให้มีจิตสาธารณะ: การศึกษาระยะยาว. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ลัทธริมา เกื้อสกุล. (2547). *กลยุทธ์การสื่อสารของกองทัพบกเพื่อสร้างจิตสำนึกสาธารณะ เรื่อง สิทธิมนุษยชนด้านสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สนิท สัตโยภาส. (2554). *จิตตปัญญาศึกษา นวัตกรรมพัฒนาคุณลักษณะคนไทยที่พึงประสงค์ให้แก่แผ่นดิน. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.*
- สมใจ พรหมสารี. (2553). *การศึกษามลการพัฒนาความสามารถในการคิดไตร่ตรองของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้การอบรมการเขียนบันทึกไตร่ตรองหลังการสอน. ปรินญาณินพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- สายัณห์ พานิช. (2548). *การฝึกงานในหน้าที่ ON THE JOB TRAINING. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ MDI.*
- สุธาสินี อาภาศิริกุล. (2556). *ลักษณะการทำงานเป็นทีมที่มีผลต่อประสิทธิภาพทีมงานของพนักงานบริษัทเอกชน ในกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *แผนการศึกษาแห่งชาติ (2545 – 2559). กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค.*
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2546). *รายงานการศึกษาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2546. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.*
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2552). *คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.*
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2549). *คู่มือการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทจุดทอง จำกัด.*

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2548). *มาตรฐานการศึกษาของชาติ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

อริยา คูหา. (2554). จิตสาธารณะและรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์*, 3(2), 81-93.

อนุ เจริญวงศ์ระยับ. (2552). *การรับรู้สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาและลักษณะส่วนบุคคลที่เอื้อต่อการเป็นอาสาสมัครอย่างยั่งยืนในนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. ปริญญาานิพนธ์วิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อาษา ขอจิตต์เมตต์. (2558). *การพูดในที่ชุมชน*. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

Carnegie, D. (1956). *How to develop self-confidence and influence people by public speaking*. Cardinal edition, Publisher Pocket Books,. 229 p.

วารสารศึกษาศาสตร์